

1. KAPITOLA MALOTRIEDKA – MALOKLIETKA

Kráčame domov zo školy. Ale nie, nejdeme na autobus ani na zástavku električky, nenasadneme na trolejbus ani po nás neprídu rodičia. Nikto nás neodvezie domov. Ideme peši. Peši cez pole. Vlečieme sa s batohmi plnými ťažkých učebníc po zablatenej poľnej ceste zo susednej dediny do tej našej. Do Babkovského Babkova.

Ja, Šehi a Luki. Moji susedia a kamoši v jednom.

„Ja už fakt nevládzem,“ vzdychnem si zúfalo. Aj by som sa hodila do trávy, keby všade okolo nebola len kopa rozrytého blata. „Veď je to týranie: poslať deti na takú dlhú cestu peši s plnými taškami na chrbtoch, cítim sa ako v praveku.“

„V praveku nebola škola,“ poznamená sucho Luki, „ani učitelia, ani učebnice, ani cesty.“

„Tak v stredoveku,“ vyhrknem pohotovo.

„To by sme dnes asi dostali pekný výprask,“ podotkne sucho Luki, „namiesto poznámky na celú stranu by nám naložili takým tenkým štiplavým prútom. Videl som to v jednom filme. To musíš otvoriť dlaň a priamo cez stred ti švihnú prútom. Tam to asi najviac bolí. Ten chalan v tom filme síce neplakal, ale slzy mu tiekli ako hrachy.“

„Radšej by som dostala tým prútom, ako počúvať prednášku, čo nás ešte dnes čaká, keď rodičia uvidia, čo máme v žiackych,“ vyhlásim, „a pritom sme vôbec nemali na výber.“

„Vy áno,“ odvetí Luki, „vy ste na výber mali, to mňa ste postavili pred hotovú vec.“

„Nehádajte sa, teraz už je to aj tak jedno,“ zasiahne Šehi. „Ale peši by sme ani v stredoveku ísť nemuseli, určite by sme mali nejaký koč alebo aspoň koňa,“ mudruje.

„Veď kone predsa máme,“ rozkopnem kopu mokrej hliny, „ale ani tie nám nedajú, my sa o ne musíme len starať a čistiť ich a tak, ale keď ich potrebujeme, tak sa musíme trepať peši z dediny do dediny. Nie je dnes náhodou detská práca zakázaná?“

Nohy sa nám zabárajú do blata a navyše začína poprchať. Schúlim sa pod kapuceňu a so sklonenou hlavou kráčam ďalej. Hlavou, v ktorej mi behá celá tá katastrofa posledných dvoch mesiacov. To, ako mi tesne pred koncom prázdnin naši oznámili, že budem chodiť do maloklietky v Dedkovskom Dedkove, čo vraj vôbec nie je ďaleko, len štyri kilometre od našej dediny...

Pred dvomi mesiacmi doma v kuchyni

„Čo je to malotriedka?“ pýtam sa rodičov s otvorenými ústami, lyžica akoby mi tesne pred nimi primrzla v ruke. „Prečo nebudem chodiť do normálnej školy?“

„To je normálna škola,“ tvrdí mama, „len tam sú všetky ročníky od prvého po štvrtý. Chodia tam deti od nás aj zo susedných dedín do jednej triedy, preto sa to volá malotriedka. Budeš mať nových kamošov z celého okolia.“

„To sa mám kamošiť s prvákmi?!“ vyvalím na ňu oči, ruka s lyžicou mi klesne späť do polievky tak rýchlo, až z nej trocha vyprskne na kuchynský stôl. „Veď ja by som už mala ísť do štvrtej, nemôžem sa kamošiť s malými deckami, to... to skrátka nejde!“

„Chodí tam aj Šehi a Luki, to už predsa tvoji kamoši sú, či nie?“ nedá sa mama. „Každé ráno vás tam vezme školský autobus a poobede vás zas odvezie domov.“

„No tak, Aňa, nejanči,“ potľapká ma po pleci tatino, „uvidíš, nakoniec sa ti tam ešte zapáči.“

„Nejanči?“ vybafnem naňho, oči vyvalím ešte viac ako predtým a z úst sa mi valí vodopád slov: „Netuším, čo to slovo vlastne znamená a čo to má spoločné s Janou, ale viem, čo mi

chcete povedať: *Neblázni, nevymýšľaj, nerob paniku, nepredstavuj si veci, ktoré nie sú, a už vôbec nie, čo bude, čo všetko sa môže stať...*“ zhlboka sa nadýchnem, „a aby som nezabudla, *najmä nič nekomplikuj*, lebo ja to mám ľahké, také ľahké...“

„Len pokoj, Aňa, nie je to nadhlo,“ usmieva sa tatino s nádejou v hlase Teraz naňho vyvalí oči mama. Tato sa však už nadychuje a spokojne mi dohovára ďalej, ani si nevšímne, ako mama divoko krúti hlavou a všemožne mu naznačuje, nech zmlkne. „Je to len na jeden rok, druhý stupeň je v inej dedine, síce ešte trošku ďalej, ale tam vás zas rozdelia do troch tried a budeš tam mať celú kopu rovesníkov.“

Mama si zúfalo skrýva tvár do dlaní a krúti hlavou, tato na ňu nechápavo pozerá a mne okamžite dôjde prečo.

„Takže to už nebudem v triede s Lukim a so Šehi?“ vyskočím na nohy.

„Nie, nie, neblázni...“ habká tato a bezradne rozhodí ruky. „E... hm... no... ale veď to sa určite bude dať vybaviť, aby ste chodili do tej istej triedy... či nie?“ obráti sa na mamu ešte bezradnejšie.

„Jasné, samozrejme, že sa to bude dať vybaviť,“ pomáha mu mama. „Navyše je to celé ešte hudba budúcnosti, dôležité je pripraviť sa na to, čo bude tento rok a tento rok budete v triede spolu.“

„Nó, áno, presne,“ pritakáva tato, div, že mu neodpadne hlava, „ty a tvoji najlepší kamoši, spolu v triede, spolu vo všetkom, jeden za všetkých...“

„... všetci za jedného,“ skočí mu do reči mama so širokými úsmevom, takým trochu nakrivo, „určite si to perfektne užijete a budete na to s láskou spomínať celý život, však???“

„Presne,“ nasilu sa usmievajú rodičia, spokojní, ako nádherne mi to vysvetlili a ako skvele im tá výchova spolu ide bez ohľadu na to, ako zronene na nich pozerá objekt tej ich dokonalej výchovy – teda JA.

„*NIE, NIE, NIE, NIE, NIE, NIE, NIE, NIE a NIE!*“ rozhodne krútim hlavou, „a NIE!“

A odsuniem polievku, a nech je jasné, že to myslím vážne, postavím sa a hladná odídem z kuchyne.

„Máš tu obed, mladá dáma,“ napomína ma mama, „ak to nedoješ, do večere už nedostaneš ani jabĺčko.“

„No a čo!“ odsekнем vo dverách trucovito a vyleziem do domčeka na strome v strede záhrady. „Radšej zomriem od hladu, ako by som sa mala dať zavrieť s nejakými cudzími krpami do tej maloklietky, do malej klietky s malými deckami, s takými krpatými drobcami, čo ešte nevedia čítať ani písať.“

„Malotriedky!“ volá za mnou z kuchyne mama. „Nie je to žiadna klietka, nikoho tam nezamknú ani nedržia nasilu?“

„Nie?“ zvolám víťazoslávne, „a ako ma tam asi dostanete, keď tam chodiť nechcem, há?“

„Myslím, že sme prehrali,“ objíma tato mamu okolo pliec, „aspoň nateraz, nechajme ju, nech trošku vychladne, a keď prídu decká od susedov, určite sa na to bude pozeráť trochu inak. Potom sa o tom porozprávame, chápeš, s chladnou hlavou.“

Dnes poobede

Tak a teraz sme na ceste z tej perfektnej maloklietky, ktorú si tak skvele užívam so svojimi kamošmi. Všetci traja si to užívame... po kolená v blate a premočení do poslednej nitky. Je sychravo a dážď padá čoraz hustejšie.